



Foaie de duminică

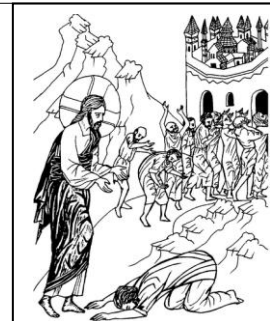
Anul VII nr. 2 (313)

14 Ianuarie 2018

Duminica a 29-a după Rusalii

(Vindecarea celor 10 leproși)

www.parohiamartisor.ro



„Intrând într-un sat, **L-au întâmpinat zece leproși care stăteau departe, și care au ridicat glasul și au zis: Iisuse, Învățătorule, fie-Ți milă de noi! Și văzându-i, El le-a zis: Duceți-vă și vă arătați preoților. Dar, pe când ei se duceau, s-au curățit. Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors cu glas mare slăvind pe Dumnezeu. Și a căzut cu fața la pământ la picioarele lui Iisus, mulțumindu-I. Și acela era samarinean. Și răspunzând, Iisus a zis: Au nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam? Și i-a zis: Scoală-te și du-te; credința ta te-a mântuit.**”

(Luca 17, 12-19)

Întâmplarea cu leproși nu pune probleme de interpretare. Unul din cei zece s-a dovedit recunoscător; nouă dintre ei au uitat de îndată binele care li se făcuse și au plecat fără să se gândească la recunoștință. Folosindu-ne judecata limpede, e evident că noi vom fi de partea celui care s-a întors și că îi vom dezaproba pe cei care nu s-au întors să mulțumească.

Dar, ne întrebăm dacă și în practică, în viața de toate zilele, în viața noastră, suntem dintre cei nouă, sau ca acela unul? Încercând să ne răspundem, să stăm și să recapitulăm împrejurări de viață în care am fost în situații asemănătoare. Nu leproși, dar în mari nevoi, când ne-a ajutat cineva. Oare nu ni s-a întâmplat să ni se facă un bine pe care l-am cerut cu insistență, fie de la Dumnezeu, fie de la oameni? Ne-am rugat stăruitor să ni se facă acel bine. Și ni s-a făcut. Și ce s-a întâmplat îndată după aceea? Oare nu s-a întâmplat că am uitat și noi, ca și cei nouă, să mergem să mulțumim sau să ne arătăm cumva recunoștința?

Nerecunoscătorul nu are simțul valorilor, nici al echității, nici al bunătății. El doar primește, dar nu întoarce niciodată. În adânc, el nu prețuiește binele pe care l-a primit. Profită de el ca-un hoț, ca de ceva găsit pe drum, nu ca de darul unei inimi bune, a altuia. El nu știe nici de bine, nici de răsplata binelui. Nu știe de mulțumesc. E un egoist lipsit de cea mai elementară sensibilitate și omenie.

Dacă am încerca o tipologie a nerecunoscătorilor și a nerecunoștinței, am pune pe **prima treaptă pe aceștia cărora li se face bine și uită**. Dar oare uită cu adevărat? Nu. Nu uită niciodată. Memorie au. Doar se prefac că uită. E comod să uite, fiindcă nu vor să fie recunoscători. Și e cu atât mai ciudat, cu cât recunoștința nu cere sacrificii materiale. Nici Dumnezeu, nici oamenii nu sunt pretențioși. Adesea sunt mulțumiți cu un singur cuvânt. Cuvântul le confirmă calitatea actului pe care l-au făcut. Un singur cuvânt de mulțumire încurajează spre alte fapte bune, caritabile. El confirmă și faptul că ai dat unde trebuie să dai, unde era nevoie. Englezii au o vorbă în legătură cu aceasta: când li se mulțumește pentru un bine pe care l-au făcut, ei spun: „Nu e cazul să-mi mulțumești”, sau „Uită”. Dar dacă nu-i mulțumești, el își aduce el aminte și a doua oară, nu te vei mai întâlni cu binele lui. Dacă îi mulțumești, el e foarte delicat și nu vrea să te oblige mai mult decât atât. A făcut binele, a trecut.

O vorbă românească zice: „**Fă binele și aruncă-l în mare și te vei întâlni cu el**”. Răsplata vine de la Dumnezeu. Nimic nu s-a făcut în van. De la Dumnezeu trebuie așteptată, nu de la cel căruia i-ai făcut binele. De la acela un cuvânt e de-ajuns. Aceasta ar fi prima categorie, într-o tipologie a nerecunoscătorilor, a celor care uită sau, cum e mai adevărat, se prefac că uită.

Există și o **a doua categorie**. Ajunge omul la necaz. Fie că are niște examene grele, fie că are un proces greu, fie că a ajuns cumva la închisoare, fie că are de făcut undeva un demers care pare fără șanse de succes, ajunge la o greutate, la un necaz, are de plătit niște datorii și atunci **face în conștiința lui un vot**. Care din noi n-a făcut așa? Spune: „Doamne, dacă-mi reușește, dacă scap, am să fac cutare și cutare lucru!”. E gata să promită marea cu sarea. Și în momentul când promite, e aproape sigur că va și îndeplini. Și iată că i s-a îndeplinit cererea, își mai aduce aminte? Foarte rar. Câți dintre aceia care fac un astfel de vot, o astfel de promisiune, uri astfel de jurământ aș zice, câți dintre aceștia își mai aduc aminte și îndeplinesc ceea ce au promis? Prea puțini. Cei mai mulți devin **călcători de jurământ**. Încep să se liniștească întru conștiința lor și să zică: *La urma urmei mi-a reușit cutare lucru, fiindcă mi s-a convenit; mi-a reușit angajarea în cutare loc, pentru că am fost cel mai bun; am câștigat concursul pentru că i-am întrecut pe toți*, etc. Poate că e chiar așa. Dar pe toate acestea le-a știut dinainte. De ce nu s-a bizuit numai pe ele? **De ce a făcut o promisiune de conștiință?** Iar dacă a făcut-o, de ce n-o ține? Iată de ce unii ca aceștia devin sperjuri, chiar dacă nu-i știe nimeni. Îi știe **conștiința lor. Și ea îi va judeca**, mai devreme sau mai târziu. Și se mai miră după aceea că, la o nouă cerere și la o nouă promisiune de acest fel – fiindcă ocazii de acestea, de a cere ajutorul lui Dumnezeu, se ivesc mereu – nu le mai reușește ceea ce întreprind! E pentru că n-au fost recunoscători.

Există și o **a treia categorie** în această tipologie a nerecunoștinței. E vorba de **cei care nu numai că nu au recunoștință, dar pe care chiar îi deranjează faptul de a ști că cineva le-a făcut un bine** și în loc să fie mulțumitori pentru binele care li s-a făcut, devin aproape dușmanii celor care le-au făcut bine.

Poporul mai cunoaște și **alte categorii** de nerecunoscători. Cine n-a auzit de „șarpele încălzit la sân”? Expresia e atât de obișnuită, încât mulți, deși știu ce înseamnă, i-au uitat originea. Ea descrie tot un tip de nerecunoscător, anume **acela căruia tu i-ai făcut bine, iar el îți răsplătește binele cu răul**.

Dar mai există **și o altă categorie**. Cea a **suficienților de sine. A celor care cred că nu au nevoie de nici un ajutor** de la nimeni. Sunt cei care cred că mîntuitorul lor e suficientă ca să le dezlege toate problemele, cei care cred că au totul bine pus la punct și spun: *N-am nevoie de nimeni; trăiesc prin forțele minții mele, prin puterea trupului meu, prin sănătatea mea ș.a.m.d.*

Dacă ne-am face un examen serios de conștiință, nu se știe dacă n-am fi nevoiți să ne încadrăm și noi în vreuna din aceste categorii! Ne-am descoperi astfel printre cei nouă. Și atunci va trebui să auzim și în urechile noastre întrebarea lui Iisus: „**Dar cei nouă unde sunt?**”

Mitropolitul Antonie Plămădeală Sibiu, în anul 1985



Luni, 15 ianuarie – **Sf.Cuv.Pavel Tebeul și Ioan Colibașul;**
 Miercuri, 17 ianuarie – **Sf.Cuv.Antonie cel Mare;**
 Joi, 18 ianuarie – **Sf.Ier.Atanasie și Chiril, arhiepiscopii Alexandriei;**
 Vineri, 19 ianuarie – **Sf.Cuv.Macarie cel Mare;**
 Sâmbătă 20 ianuarie - **Sf.Cuv.Eftimie cel Mare;**



15 ianuarie - Poetul Mihai Eminescu, pe lângă faptul că era un scriitor genial, era și un **cunoscut patriot**. Din memoriile prietenilor și colegilor săi, în special cele ale lui Theodor Ștefanelli, reiese faptul că **își saluta cunoscuții cu „Trăiască nația!”** și că nu ezita nicio clipă să vorbească despre **visele sale mărețe privind soarta la aceea dată a Principatelor Române**. Din documentele vremii reiese că **cel mai mare vis al lui Eminescu** era încă de la 17 ani unirea provinciilor românești într-un singur stat. Este vorba de **proiectul „Daciei Mari”** pe care poetul naționalist îl va susține până la sfârșitul vieții sale, indiferent de riscuri. Pentru a atinge acest vis, Eminescu se va implica în societăți secrete, **va complota împotriva autorităților austro-ungare** și chiar va participa la organizarea de revolte armate în Transilvania și Bucovina.



17 ianuarie-Sf.Antonie cel Mare (251-356) -"Eu, o! fiilor, precum este scris, mă duc pe calea părinilor...; iar voi treziți-vă, ca pustnicia voastră cea veche să nu o pierdeți, ci ca și cum ați face început de pustnicie, așa sărguiți-vă să păziți osârdia voastră întregă. Că știți pe diavolii cei ce vă bantuiesc, știți cum sunt de sălbatici, dar neputincioși cu puterea; deci, nu vă temeți de dânșii, ci mai vârtos să credeți în Hristos de-a pururea. Apoi, ca și cum fiecare ați muri, așa să viețuiți, luând-aminte și pomenind sfătuirile pe care le-ați auzit de la mine. **Nici o împărtășire să nu aveți cu schismaticii, nici cu ereticii arieni, că și eu mă fream de aceștia pentru eresul lor cel de Hristos urător și rău credincios; ci sărguiți-vă mai cu seamă de-a pururea a vă uni mai întâi cu Domnul, apoi cu sfinții; ca astfel după moarte, întru veșnicele locașuri, ca pe niște prieteni cunoscuți să vă primească și sfinții pe voi.**"

18 ianuarie-Sfinții Atanasie și Chiril au luptat împotriva a două dintre cele mai mari erezii: arianismul și nestorianismul.



Sf.Atanasie a luat parte la **primul sinod ecumenic de la Niceea**, din anul 325, unde l-a combătut pe Arie (arianismul), care susținea că Fiul lui Dumnezeu este cea dintâi ființă creată. Sf.Atanasie s-a născut în anul 295, în Alexandria. A fost făcut diacon în 318, și a ajuns secretarul patriarhului Alexandru. L-a însoțit pe patriarh la Sinodul de la Niceea, unde **a jucat un rol decisiv în combaterea arianismului și în condamnarea lui Arie**. Datorită scrierilor sale s-a formulat un simbol de credință, **Simbolul niceean, în care se afirmă că Fiul este născut din veșnicie din Tatăl, deoființă cu El**. Este ales episcop al Alexandriei, odată cu moartea Sfântului Alexandru. A trecut la cele veșnice la 2 mai 373, după 45 de ani de episcopat, din care aproximativ **20 ani au fost petrecuți în exil**.

„Dar noi ne ținem cu îndrăzneală de dreapta credință, pe temeiul dumnezeieștilor Scripturi, punând-o ca un sfeșnic în candelabru și zicând: **Acesta este Fiul adevărat al Tatălui, prin fire, propriu ființei Lui, Înțelepciunea unic născută și Cuvântul adevărat și unic al lui Dumnezeu. Nu este creatură și făptură, ci Născutul propriu al ființei Lui. De aceea e Dumnezeu adevărat de o ființă cu Tatăl adevărat.**” (Sfântul Atanasie cel Mare)

Sf.Chiril al Alexandriei l-a combătut pe Nestorie la Sinodul al III-lea ecumenic din Efes (431). Nestorie susținea că în Iisus Hristos există două-persoane: Persoana divină a Fiului lui Dumnezeu, născut din Tatăl mai înainte de toți vecii și persoana umană sau istorică a lui Iisus Hristos, cu care s-a născut din Fecioara Maria. De aceea erezia lui Nestorie s-a numit dioprosopism sau nestorianism. Această concepție eretică despre existența a două persoane în Iisus Hristos ducea la afirmația că Dumnezeu-Tatăl a avut doi fii. **Consecința acestei erezii era că Fecioara Maria n-a născut pe Fiul lui Dumnezeu** ca să merite a fi numită "Născătoare de Dumnezeu" ci a născut pe omul Hristos și de aceea trebuie numită "Născătoare de om", sau cel mult "Născătoare de Hristos". **Datorită Sinodului de la Efes, i se recunoaște Fecioarei Maria atributul de Născătoare de Dumnezeu.**

"Dacă cineva nu mărturisește că Cuvântul lui Dumnezeu-Tatăl S-a unit cu trupul după ipostas și că Hristos este numai unul cu propriul Său trup, Același, adică Dumnezeu și om deodată, să fie anatema!" (Sfântul Chiril al Alexandriei)

Avem în acești doi mari ierarhi ai Bisericii doi mijlocitori înaintea lui Hristos. **Să ne amintim că suntem creștinii sfârșitului de veac, aceia care nu se vor mântui prin mari fapte ascetice, dar neapărat prin păstrarea credinței ortodoxe nestirbite**, și să cerem ajutorul Sfinților ierarhi Atanasie și Chiril ca să ne întărească să începem și să trăim în Hristos „urmand în tot locul mărturisirilor Sfinților Părinti care au fost făcute grăind în ei Duhul Sfânt ...” (Sf.Chiril Epist.17).



19 ianuarie – Sf.Cuv.Macarie Egipteanul (295-392) – “Doamne, curățește-mă pe mine păcătosul, că niciodată n-am făcut bine înaintea Ta. Izbăvește-mă deci de cel viclean și să fie întru mine voia Ta, ca fără de osândă să deschid gura mea cea nevrednică și să laud preasfânt numele Tău, al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și în veșnicia veșnicilor. Amin.” (Rugăciunea I a dimineții)

Programul săptămânii 14 ianuarie 2018 – 21 ianuarie 2018

Duminică	14 ianuarie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Vindecarea celor 10 leproși) – Pr.Dragoș
Duminică	14 ianuarie	12 – 13	- Alegerea noilor membri ai Consiliului și Comitetului parohial
Luni	15 ianuarie	17 - 18	- Acatistul Sf.Arhangheli – Pr.Dragoș
Martți	16 ianuarie		- Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	17 ianuarie	9 - 10	- Sfințirea mică a apei – Pr.Dragoș
Joi	18 ianuarie		-
Vineri	19 ianuarie	9 – 11	- Taina Sf.MASLU
Vineri	19 ianuarie	17 - 18	- Slujba acatistului – Pr.Dragoș
Sâmbătă	20 ianuarie	8 - 11	- Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți – Pr.Dragoș
Sâmbătă	20 ianuarie	17 - 19	- Vecernia duminicii a 32-a după Rusalii – Pr.Ticu
Duminică	21 ianuarie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Duminica lui Zahau vameșul) – Pr.Ticu
Duminică	21 ianuarie	12 – 13	- Depunerea jurământului noilor membri ai Consiliului și delegarea epitropilor